

AT BOMBARDERE MED SKRIFTSTEDER

Der er stor forskel på at slå hinanden i hovedet med skriftsteder fra Bibelen og at *minde* hinanden om skriftsteder, som er lige ubehagelige for begge parter – både den, der lægger mund til og den, der lægger øre til.

Bombarderer man en anden part med skriftsteder uden selv at være tiltalt af det pågældende skriftord, er man ude i et forkert ærinde.

Kirken og kristne teologer har generelt udvist stor dygtighed i at finde skriftord frem fra Det gamle Testamente, som man så har bombarderet jøder med. Men karakteristisk nok har det været de ubehagelige ord, domsordene, fra Det gamle Testamente, man har brugt som skyts. Ordene fra Det gamle Testamente, som taler om trøst, om Guds ubegribelige store kærlighed, har den kristne kirke ranet og alene brugt om sig selv.

Dette er ikke en rigtig måde at behandle Det gamle Testamente på.

For den kristne kirke er Det gamle Testamente *helligskrift*. Som kristne har vi fået »borgerret i Israel« (se artiklen side 6). Når vi læser i Det gamle Testamente, læser vi om Israels hi-

storie. Men ikke bare det. Vi møder os selv, vort frafald, vor synd. Vi møder Guds dom over det frafaldne Israel. Javist! Men vi møder også Guds dom over kirkens frafald samt frafaldet i vort liv som troende. Vi møder Guds kald til Israel om at omvende sig, hører om hans løfter til dette folk og møder hans uudgrundelige kærlighed til dette frafaldne folk. Som kristne hører vi det også sagt til os, at Gud i sin store kærlighed kommer til os igen og igen. For den hellige Gud *er* kærlighed. Han vil også have, at vi skal omvende os.

Når vi i rubrikken nedenfor denne giver ordet til profeten Jeremias, har det et dobbelt sigte. For det første vil vi lade Jeremias, der levede og virkede i tiden op til Jerusalems ødelæggelse i året 587 f. Kr., *minde os* kristne om vort frafald, uanset om vi hører til »småfolk« eller »stormændene«. Jeremias har også en hel del at sige til os angående vort personlige liv som kristne og til kirken som sådan.

For det andet vil vi igennem Israelsmissionen også lade Jeremias *minde jøderne* om deres nutidige frafald, synd og uretfærdighed.

I den ulykkelige og spændte politiske situation i Israel i dag, hvor israelere og arabere bombarderer hinanden ikke blot med ord, men med dræbende kugler, føler vi os kaldede til at sige, at Israelsmissionen *er* Israels ven. Som ægte venner af Israel forsøger vi at forstå den pressede situation, Israel befinder sig i. Vi har ingen patentløsning på, hvordan krisen i Mellemøsten skal løses.

Som ægte venner af Israel vil vi i denne ulykkelige situation ikke så meget fremholde løfterne for Israel, altså at den moderne israelske stat er opfyldelsen af de gammeltestamentlige landløfter. Trækker man nemlig *kun* sådanne »gode« ord frem, kommer man let til at begå en lignende fejl, som kirken tidligere har begået: *Tidligere* lod man de ubehagelige ord fra Det gamle Testamente gælde Israel alene, og overførte de »gode« ord på kirken. *Nu* er der nogle, der i en begejstring for Israel, kun trækker de »gode« ord frem fra Det gamle Testamente, og glemmer de ubehagelige, når talen er om Israel.

Som kristen kirke og som Israelsmission føler vi, at tiden er inde til at sige, at kirken såvel som Israel *både* har brug for at

høre domsordet og nådesordet fra Det gamle Testamente.

Som ægte venner af Israel vil vi ikke gå den letteste vej og nøjes med at trøste Israel i en tid, hvor flere og flere vender sig imod den israelske behandling af arabere i de besatte områder.

Uretfærdighed er uretfærdighed, også selv om man siger: »Så sandt Herren lever« (Jer. 5,2). Uretfærdighed er uretfærdighed, uanset om den øves i kirkens navn eller i Israels navn.

Som sande venner tillægger vi ikke Israel hele skylden for de ulykkelige forhold i Israel. Vi sætter heller ikke et blåt stempel på alt, hvad der sker i Israels navn.

Vi ønsker ikke blot at bombardere Israel med ubehagelige ord fra Skriften. Men vi vil gerne med ord fra Israels egen Bibel lade *os blive mindet om vor uretfærdighed og minde Israel om dets uretfærdighed*.

Kirken har brug for forbøn. Israel har det også!

Kai Kjær-Jensen

Den danske Israelsmission

Kontor og ekspedition

YM-huset, Nørregade 14,
Box 35, 6070 Christiansfeld,
tlf. 04 56 22 33,
girokonto 3 05 45 00

Landssekretær Peter Schmidt,
Sejrsvej 92, Rinkeby,
6300 Gråsten,
tlf. 04 65 03 30

Landsstyremedlemmer

Formand: Flyverprovst
Vilhelm Væрге,
Grove Præstegård,
7540 Haderup,
tlf. 07 14 30 73

Næstformand: Overlærer
Lars M. Nielsen,
Toftegårdsparken 32, Sulsted,
9380 Vestbjerg,
tlf. 08 26 12 14

Lærer Birthe M. Hvirvelkær,
Christianshøj 27,
9270 Klarup,
tlf. 08 31 80 06

Valgmenighedspræst
Kirsten Tange Jørgensen,
Ballevej 41,
Balle, 7182 Bredsten,
tlf. 05 88 10 50

Sygeplejersker
Birgit W. Lindgreen,
Brislingvej 32,
3450 Allerød,
tlf. 02 27 19 56

Cand. theol.
Benny Birk Mortensen,
Skejbyvej 291,
8240 Risskov,
tlf. 06 21 17 91

Sognepræst
Henning K. Nielsen,
Præstegården,
8450 Hammel,

Jerusalem Post skriver ...

Den 28. januar havde *Jerusalem Post* fire artikler på forsiden om den ulykkelige og spændte situation i Israel.

Det gør for tiden ondt at læse i den daglige *Jerusalem Post*, som hver dag sendes fra Jerusalem til redaktionens adresse. Hvad man end måtte mene om den udenlandske presses behandling af den politisk spændte situation i Israel, kommer man ikke uden om, at der i den israelske presse såvel som blandt israelere er en voksende kritik mod statens behandling af araberne i områderne, hvilket vil sige: de besatte områder. Situationen gør også mange israelere ondt. I den frie israelske presse bortcensureres ikke alle misforhold. Dette sidste gør godt, når man læser om alt det, der gør ondt. På israelere og en selv.

Psykologer: gør en ende på den »destruktive besættelse«

489 psykologer og psykiatere og lignende vil den følgende dag i et opråb i den israelske presse anmode regeringen om at gøre en ende på den »destruktive besættelse«. De protesterer imod den »frygt og ydmygelse«, som araberne i de

**Professionals
urge end to
'destructive
occupation'**

Soldier describes Gaza Strip incident

Alleged irregularities to be probed

**Eban aims heavy guns
at Rabin's leadership**

(besatte) områder har levet under i de sidste 20 år. De tilføjer, at israelske børn »vokser op i en atmosfære af diskrimination og racisme, og at israelske soldater sættes i moralsk uholdbare situationer«.

Soldater er fysisk og emotionelt afkræftet

I Ramallah, en arabisk by nord for Jerusalem, leger israelske soldater kattens leg med musen: De åbner de strejkende arabiske butikker med bræk-

jern, og så bliver soldaterne nødt til at åbne dem igen, fordi butiksejerne, så snart soldaterne er gået, atter har lukket deres butikker. Soldaterne er fysisk og emotionelt afkræftede, skriver *Jerusalem Post*.

Soldat beskriver forholdene i Gaza

Jerusalem Post citerer en israelsk soldats beskrivelse af forholdene i Gaza-området, sådan som den var aftrykt i den hebraiske avis *Hadashot* dagen før.

Soldaten beskriver, hvorledes soldater i hans enhed under ordre havde beordret unge mænd ud af deres huse under et udgangsforbud. Soldaterne tvang de unge arabere til at stå med deres ansigter mod en mur og slog løs på dem med køller. *Jerusalem Post* anfører videre, at dusinvis af palæstinsere gennem de seneste uger har klaget over, at de er blevet tvunget bort fra deres hjem og slået af soldater, selv om de ikke havde deltaget i optøjer. Forsvarsminister Rabin indrømmer, at der har været tilfælde af »uregelmæssigheder«.

Abba Ebban: Besættelsen er en møllesten

Israels tidligere udenrigsminister, Abba Ebban, nu formand for Knessets udenrigs- og forsvarsudvalg, citeres fra en tale, han aftenen i forvejen havde holdt for en forsamling af 40 arabisk-jødisk samarbejdsorganisationer. Ebban sagde, at det var »moralisk forkert« at herske over halvanden million arabere i de (besatte) områder. »Vi skal til at fejre vores 40-års jubilæum. Men jeg føler ikke, at der er megen fest i luften«. Han anførte videre, at Israel aldrig har været stærkere over for ydre fæder. Men den største fare kommer inde fra os selv, sagde han.

Abba Ebban hævdede, at be-

sættelsen kun kan opretholdes ved magt og en tro på ét folks overlegenhed over et andet folk, hvilket er forestillinger, der er fremmede for den jødiske tradition«. Han fandt, at atmosfæren i Israel nu er forpestet med »hæslige ideer«, som engang blev fremsat af mennesker ude i periferien, men som nu mere og mere kryber ind mod centrum.

Abba Ebban sluttede sit foredrag med at sige, at »besættelsen hænger som en møllesten omkring halsen. Vi bør befri os fra disse møllestene på betingelser, som er forenelige med vores sikkerhed. Da ville vi gøre Israel en tjeneste«.